

Stvarstvo - Stvarjenje ali nastanek?

Primerjalno obravnavanje mehanistično-materialističnih hipotez s krščanskim preroštvom.

Poklicanost Jakoba Lorberja je zagotovo povezana s preobradi, ki so se pričeli v prejšnjem stoletju in so povzročili današnjo masovno odvrnitev od Boga. Čeprav je, v svojih mejah še nepredvidljiv tehnični napredek, samemu človeku obljubljal zlato prihodnost, se je le-ta, obratno sorazmerno s tako imenovanim napredkom, duhovno vedno globlje pogrezal. Izgubil je občutek, da je usposobljenost za izvajanje tehničnih čudes konec koncev darilo Stvarnika. Ta duhovna zatemnitev sveta je tako tenkočutne mislece, kot je bil Reinhold Schneider, privedla do bolečega vzklika, da preživljamo »Božji mrk«.

Za časa Lorberjevega življenja so njegovo sporočilo lahko razumeli le zelo redki, ki so že bili dovzetni za to. Lahko bi rekli, da se je na prav čudežen način obvarovalo, shranilo in ohranilo za današnji čas. S »prevrednotenjem vseh vrednot« in naraščanjem duhovne praznine je v vedno več ljudeh naraščala lakota po duhovni hrani. Dolgoročno človek kot duhovno bitje ne more smiselno obstajati brez povratne povezave z nadčutnim svetom. Mnogi znova sprašujejo po Bogu in skrivnostih stvarstva. Preroštvo Jakoba Lorberja na številna vprašanja odgovarja presenetljivo moderno in vendar brezčasno. Človeštvo, ki je dozorelo do izjemnih spoznavnih zmožnosti, hlepi po takšnem oznanilu, ki ni nič drugega kot odstiranje Kristusovega Evangelija.

Še v prvih dneh svoje poklicanosti prejme Jakob Lorber sledeče besede: (»Božje gospodarjenje« 1.; 6, 13) »Duh ljubezni in milosti je v vas in v vsej njegovi modrosti. Kdor ga sliši, bo vse doumel do najglobljih globin; in izprašal bo mrtve, in odgovorili mu bodo, in spregledal bo žive, in njihova ljubezen ga bo osvežila in njihova svetloba ga bo razveseljevala; in položilo svoje uho na zemljo in trava mu bo povedala skrivnosti ljubezni, in tla mu bodo razkrila svoje globine, in hribi bodo prisluhnili njegovemu glasu, in zvok njegovega govora bo prodril skozi osrčje zemlje; in če bo gledal morje, bodo žarki njegovih oči presvetlili skozi kapljico le-tega in prodrli skozi vsako zrnce peska; in duhovi, ki znotraj še čakajo na sodbo, bodo dotekali k svetlobi njegovih oči tako, kot ribe in črvi morja in vodovja ponoči priplavajo k nad površino podržani bakli, in se bodo pustili ujeti za odrešitev iz ječ večne noči in bodo spoznali ljubezen in pogasili svojo žejo z vodami usmiljenja in bodo zrasli v šibkost, v moč in v silo iz ljubezni Očeta in iz ljubezni Besede, ki je ljubezen v Očetu, in Duha, ki je sila v obeh. - In glej, vsega tega in še mnogo drugega vas bo naučil Moj Duh, če boste slišali Njegov glas! Toda Njegov glas ni močan, temveč čisto nežno tih - toda prav

zaradi tega vseprešinjajoč kot toplota ljubezni, in kot svetloba milosti, in kot moč usmiljene ljubezni vašega svetega Očeta.«

Te besede vsebujejo mnogo podrobnosti iz Lorberjevega videnja v koncentrirani obliki. Bog je transcendenten [ki presega naravno, zemeljsko; nadnaraven, nadzemeljski: SSKJ] in imanenten [ki je v čem kot neločljiv, opredeljujoč del, notranji: SSKJ] hkrati v Očetu in v Sinu in v skozi vesolje prodirajočem Svetem Duhu. Tudi snovni svet je poduhovljen, človek pa je mikrokozmos. Šele postopoma bo vse to lahko spoznal v njegovi polnosti tisti, ki je ta nauk globlje doumel.

Lorberjevo oznanilo je v svoji kozmični univerzalnosti enkratno v svetovni literaturi. Kot primerjavo bi morda lahko omenili Danteja Alighierija (1265-1321), velikega italijanskega pesnika »Božanske komedije«, vendar so njegovo kozmično podobo še zaznamovale srednjeveške predstave. Lorberjeva prerokba poroča o stvarjenju angelskega sveta, o Luciferju, o odpadu prvoustvarjenega in njegovem strmoglavem padcu skupaj s poslušnimi privrženci v globine prostora-časa in izgonu, ki ga je sam zakrivil, v vedno bolj utrjeno materijo, katere pritisk je postajal toliko močnejši, kolikor večja je bila ob padcu oddaljenost od čistega Duha večnega Boga. V tistem skrivnostnem nareku nadalje poroča o tem, kako Bog z izumiteljsko močjo Svoje ljubezni prestreže ta padec v materiji, - pretvori padanje tako, da odpadlemu omogoči novo pot vzpona preko sicer bolečih razvojnih stopenj čez mineralni, rastlinski in živalski svet vse do vrhunca tega novega stvarstva, prvega z razumom obdarjenega bitja narave, ki mu je z dihom Svojega Duha vlil osebnost in v katerem je našel sogovornika iz oči v oči -človeka. (Samo obličje človeka v njegovi praobliki ima Gospod Sam.) Tragičen izvirni greh prvega človeškega para z njegovimi usodnimi posledicami, v padcu od stopnje do stopnje, lahko tako kot padec angela razložimo samo s svobodno voljo ustvarjenih individualnosti [ki se obravnavajo ločeno od skupnosti ali celote; posameznost; SSKJ]. Gospod v Svoji nepojmljivi ljubezni znova prestreže ta smrtni padec prvega človeškega para zaradi izvirnega greha. On izgubljenim sledi s pomočjo Svoje mesene inkarnacije iz brezmadežne device...Marije. Skrit v človeku Jezusu je Bog Sam sestopil v ta snovni svet na našem planetu, da bi s Svojim človeškim življenjem, trpljenjem in smrtjo padlemu človeštvu odprl vrnitev v duhovno Očetovo hišo.

Najprej pa se moramo ukvarjati z veliko odvrnitvijo od Boga v novem veku, kako se je le-ta usodno izrazila v darvinizmu in njegovih posledicah. Šele po teh žalostnih ovinkih bomo lahko bolje razumeli in cenili preroštvo Jakoba Lorberja, ki nima nika-

kršnega opravka z modernimi vzhodnjaško obarvanimi nauki o reinkarnaciji (ponovnem utelešenju), temveč je nasprotno nauk o inkarnaciji (utelešenju). Kasneje se bom še natančneje vrnil k temu.

V duhovnem sporu 19. stoletja o Bogu, človeku in svetu, ki se je nadaljeval vse do današnjih dni našega stoletja, je šlo in gre za izvor in nastanek našega vidnega materialnega kozmosa ter pri tem zlasti za mesto in status človeka v tem prostorsko-časovnem svetu. V tisočletjih pred tem je človek pri človeštvu, ki ga je oblikovala religija, veljal nesporno za krono stvarstva, za-z Božjo ljubeznijo obdan dragulj.

Svetovnonazorska rušilna moč darvinizma, ki zanika Božansko-duhovni izvor človeka, ni toliko prisotna v izjavi, da naj bi se vrste počasi razvijale navzgor k višjim stopnjam, temveč je bila veliko bolj prisotna v povsem mehanistični razlagi, da je le-ta rezultat »naključja in nujnosti«, kakor je to znani francoski molekularni biolog in Nobelov nagrajenec Jacques Monod kot neodarvinist [neo - nanašajoč se na nov: SSKJ] izrazil v svojem istoimenskem delu. To naj bi pomenilo, da se je evolucija začela zgolj na osnovi fizikalno- kemičnih zakonov s taisto ravnodušno, slepo in v tem pogledu mehanistično avtomatiko, s katero pade kamen na tla. V ozadju ni niti kakšna namenska sila, niti kakšen načrt ali prikrit namen in zato tudi ne moremo govoriti o kakšnem cilju razvoja. V tem pogledu je evolucija, glede na to doktrino ali nauk, naključna in nujna, vrši pa se sama po sebi. Da bi jo razložili ne potrebujemo niti sprejema nematerialnih življenjskih principov, niti poseganja po neki Božanski ustvarjalni sili. Zato potrebujemo dokaz, da se je občasno iz neke fizikalno-kemične konstelacije[razmestitev, razporeditev: SSKJ] razvila neka druga, iz teh zakonitih zaporedij vzrokov in učinkov pa so nastale tiste kompleksne kemične spojine, ki jim pravimo organizmi in končno višje oblike živih bitij.

V tej doktrini biologija razpade na kemijo in fiziko. Milijarde let je, kot amorfna ali brezoblična predstopnja današnjega kozmosa, vrela tako imenovana prajuha, da bi po naključju porodila živo celico, iz katere naj bi se skozi dolga časovna obdobja nujno razvilo vse življenje v vseh diferenciacijah ali raznolikostih. Operirajo s pojmi kot so »mutacija«, domnevno spontano nastala sprememba dednih lastnosti nekega živega bitja, ki naj bi spet bila »naključna in nujna«, in s pojmom »selekcija« kot nadaljnjim dejavnikom. To pomeni, da so v »boju za obstanek« okolici in življenjskim okoliščinam slabše prilagojeni mutanti iztrebljeni, preživijo le življenjsko najsposobnejši in se razmnožujejo naprej. Po tej logiki bi evolucijo lahko označili kot

zmeraj boljšo prilagojenost živih bitij njihovi okolici in vrh tega potrebam biološkega obstoja. Glede na to mnenje se tudi selekcija vrši slepo in neusmerjeno. Tako naj bi bile naključne mutacije in selekcije razlog za avtomatičen nadaljnji razvoj vrst. Za to doktrino ne obstaja Bog Stvarnik, temveč le od atoma do človeka razvijajoča se materija- mati svetov. Tukaj se ima življenje in tudi človek le za dobitno kombinacijo »gigantske loterije« narave. Izvor v milijonih ali celo milijardah let nepredvidenih mutacijskih preskokov oziroma dednih sprememb, s katerimi so nastale nove vrste živih bitij, naj bi bilo naključje. Šele s selekcijo (izborom) so ti naključni produkti postali »zadetki«. Če pa bi bila njihova struktura določena, bi se le-ti ohranjali in razmnoževali s tisto konstantnostjo in naravno zakonito nujnostjo, ki bi jim bila dana z enkrat programiranim »genetičnim kodom«. Po Monodu je ta »kemična mašinerija« veljavna za celotno področje življenja, tako naj bi tudi »enaka abeceda« vplivala tako na genetski material človeka (gensko kodo) kot tudi na tistega v bakterijah. Evolucija naj ne bi nastala iz normalnega delovanja, temveč iz »nezgod pri delu« tega mehanizma, kot te nejasne naključne mutacije tudi označujejo. Verjetnost za nastanek življenja nasploh, naj bi v osnovi bila »enaka nič«. V tej doktrini so tudi verniki, ki imajo tako nastalega človeka za »nezgodo pri delu« te evolucije in se jim zdi, da je takšna materiali stično sprejemljiva razlaga »skrivnost zla«.

Do takšnih duhovnih ekscesov [prekoračitev: SSKJ] je v današnjem času končno privedel v prejšnjem stoletju nastali darvinizem v nadalje razviti obliki neodarvinizma, v molekularni biologiji. Ta pogled na svet deluje na človeka hladno in ledeno, temačno in brez perspektive za prihodnost, brezsmiselno bivanje do smrti. Vendar naj v tolažbo povemo, da so to le teorije in nič več. Ne morejo jih dokazati, vendar jih dan današnji deklarirajo za »znanost«.

Še enkrat naj spomnimo na 15. marec 1840, ko je okrog šeste ure zjutraj Jakob Lorber povsem »ljubko in tiho«, kakršen je Gospodov način, ki zaničuje vse spektakularno in glasno, prejel Gospodovo besedo: »Edino čisti, katerih srce je polno ponižnosti, naj slišijo zvok Mojega glasu...«

S kakšno aroganco, v nasprotju z nevsiljivim Božjim glasom, se vendar nova doktrina nekritično razglša za znanost verujočim!

Charles Darwin, duhovni oče darvinizma, v katerem lahko vidimo duhovnega antipoda [kdor je od koga po lastnostih, mišljenju popolnoma drugačen, nasprotje: SSKJ] Jakoba Lorberja, se je rodil 12. februarja 1809 v nekem britanskem

podeželskem mestu. Njegovi nauki so utrli pot usodnemu razvoju v duhovnem življenju ljudstev, ki jih moramo tukaj podrobneje obravnavati. Po skoraj petletnem raziskovalnem potovanju s šeststo tonsko raziskovalno ladjo »Beagle« britanske admiralitete je Darwin kot biolog prepotoval vso južnoameriško vzhodno obalo preko Ognjene zemlje do zahodne obale. Preko Galapaških otokov, z njihovim zaradi izolacije tako zanimivim živalskim svetom, je preko Pacifika prispel do Nove Zelandije, Avstralije, Tasmanije ter do Indijskega oceana s postankom na Mauritiusu in po krajšem bivanju v Kaapstadu, se je z obilico raziskovalnega materiala v zabojih in kozarcih in obsežnim popotnim dnevnikom oktobra 1836 vrnil v Anglijo. Izhajajoč iz takratnega duha časa je verjel, da je s svojimi raziskovanji dosegel nepojmljiva odkritja. V strokovnih krogih je postal ugleden učenjak in je izsledke svojega potovanja z neumorno marljivostjo zapisal v petnajstih knjigah. Darwin je bil že od doma vernega značaja. S svojega potovanja pa se je vrnil kot prepričan evolucionist in se je z leti vse bolj odtujeval od krščanske vere svoje mladosti. Začuda je nenavadno dolgo odlašal z izdajo svojega glavnega dela »Nastanek vrst z naravnim izborom«. Čutil je, da bo objava tega dela povzročila duhovni preobrat, pred katerim se je zgrožen umaknil. Vedno je bil prepričan o obstoju Stvarnika, a je verjel, da je bilo življenje z nekim enkratnim dejanjem ustvarjeno v primitivni obliki, da bi se potem tako rekoč samo od sebe, iz nekakšne nuje, razvijalo naprej do vedno višjih oblik. Njegovo, zlih slutenj polno, obotavljanje ni bilo neutemeljeno. Končno je pod določenim pritiskom okoliščin - moral je namreč prehiteti mlajšega kolega s podobnimi rezultati raziskav 23.11.1859 objavil omenjeno knjigo, ki je tako ustrezala duhu časa, da je bila prva naklada tega dela s 1250 primerki razgrabljena že prvi dan svojega izida.

Mlajši kolega; biolog Alfred R. Wallace, je Darwinu po pogovoru voljno priznal prvorojensko pravico in je kasneje predlagal, da naj bi ves ta evolucionistični nauk označili kot darvinizem. Darwin je v kasnejšem pismu nekemu prijatelju glede objave tega dela potrto priznal: »Bilo mi je, kot bi bil moral priznati umor.« Kasneje je napisal: »Počasi se je vame priplazil dvom, dokler nisem na koncu postal povsem nejeveren. Zelo primerno bi lahko rekli, da sem človek, ki je postal barvno slep.«

V nadaljnjem citatu iz svoje avtobiografije (stran 85) priznava: »Kot mlad mož sem počasi prišel do stališča, da Stara Zaveza zaradi svoje očitno napačne svetovne zgodovine ni bila nič bolj verodostojna kot svete knjige hindujcev ali pa verske vsebine barbarov. Postopoma sem prišel do zavračanja krščanstva kot Božanskega razodetja... Tako se je nadme zelo počasi priplazila nejevera, vendar je bila na koncu

popolna. To se je nadaljevalo tako dolgo, (stran 87) da mi ni več povzročalo nobenih težav, in od takrat nisem več niti za,sekundo podvomil,da je bila moja odločitev pravilna. Prav zares komajda lahko razumem, kako bi si mogel nekdo želeči, da,bi bilo krščanstvo resnično.«

Darwinu je zbudila pozornost zlasti določena enotnost v zgradbi vretenčarjev. Prepričanje bil, da so se vrste v postopni evoluciji z mutacijo razvijale vedno bolj diferencirano. Pri posameznih živalskih in rastlinskih vrstah naj bi obstajal velik presežek potomstva z variabilnimi [spremenljivimi: SSKJ] tipi. Z vplivi okolja naj bi v boju za obstanek bili izbrani le najsposobnejši in najbolj primerni ,in ti bi preživeli. Šibkejši in neprilagojeni pa bi propadli. Posebno vlogo naj bi pri tem imela tudi selekcija (izbor) s strani samičk, ki naj bi za razplod vselej izbrale le najprimernejše, najsposobnejše in najboljše prilagojene partnerje. V boju za obstanek prihaja v neusmiljenem boju do nadaljnega razvoja s plemenskim izborom najboljših. Le-ti- bi se lahko razmnoževali. V dolgotrajnem poteku geološke zgodovine zemlje naj bi ob geoloških spremembah preživele tiste variante, tista odstopanja, ki bi bila najboljše prilagojena spremenjenim pogojem okolja. Pri teh variantah naj bi skozi dolga časovna obdobja prišlo do postopnih mutacij, do nastanka novih vrst, tako da bi nastale popolnoma nove višje oblike živih bitij. Ključ k uspehu človeka naj bi povsod bila selekcija pri porajanju koristnih vrst rastlin in živali, in nadalje je sklepal, da naj bi bil tudi človek podvržen izboru, kajti tudi pri njem bi naj preživel bolje prilagojeni. Darwin je bil prepričan, da je spoznal, da jemlje selekcija kot slep, toda smotrno [načrtno, premišljeno: SSKJ] delujoč naravni zakon prvega vzroka, tako rekoč oblast iz rok Boga Stvarnika. Njegov stari učitelj biologije Sedgwick mu je svareče pisal, da bo človeštvo utrpelo škodo, če bo znanstveni pogled uničil povezavo človeka z Bogom, postalo bo nečloveško in zapadlo v globlje stanje ponižanja, kot kdajkoli v svoji zgodovini.Tako je Darwin sprva nameraval šele po svoji smrti objaviti svoje v osnutku zbrane misli.

Glede nastanka človeka se je Darwin v svoji prvi knjigi distanciral [pokazati, izraziti odklonilno stališče do česa; nepovezanost s čim: SSKJ] od kakšnega jasnega odgovora. Na zadnji strani je zgolj zapisal naslednjo pripombo: »Osvetlil se bo tudi izvor človeka in njegova zgodovina.« Nemški zoolog Braun je v svojem prevodu iz leta 1860 to kratko malo izpustil.

Končno je Darwin leta 1971 za svojo prvo knjigo izdal še delo »O izvoru človeka« v dveh zvezkih. Sedaj je javno priznal svoje prepričanje, da naj bi človek izviral od

opicam sorodnega prednika in se iz slednjega razvil z naravno in spolno selekcijo. Ta jedrni stavek ter odslej nepreklicna misel darvinističnega evolucijskega nauka sta postala nepopravljiv trn v peti vseh tistih, ki so človeku kot po Božji podobi oblikovanemu Božjemu bitju, ki ga Stvarnik varuje kot punčico svojega očesa, dodeljevali posebno mesto v vesolju. Darwin sam je torej postal darvinist šele pozneje kot mnogi njegovi učenci in epigoni [nav. slabšalno - kdor posnema dela pomembnejših vzornikov, navadno v umetnosti: SSKJ]. V mnogih ljudeh je sedaj vzknila misel, da je tudi človek vendarle samo žival in to nižjega reda, kot so predhodno domnevali.

Pred zaključkom poglavja o darvinizmu, ki smo ga morali obravnavati, še nekaj besed iz Gospodovega razodetja po Jakobu Lorberju: »Še preden je bil ves svet, je bil Duh, in svet je izšel iz Njega - in nikakor ne Duh iz sveta.« (»Škof Martin«, 45. poglavje, napisano 1847/48). Nadaljnja beseda: »Le kaj je več: diha iz Gospodove volje, ali Njegova bistveno živa beseda, prelita iz Njegovega srca v srca bratov in sester? Glej, svetovi, sonca in vse stvari so nastale iz diha volje Gospoda; z duhom človeka v njegovem srcu pa ni tako! Ta je bistveni del večnega Božjega duha, bivajoč v Božjem srcu in iz njega izhajajoč.« (»Božje gospodarjenje«, knjiga III., 54. poglavje, napisano 1843/44.)

Duhovne korenine ima darvinizem v razsvetljenstvu 18. stoletja in sledeči francoski revoluciji, ki je sicer tudi imela svoje dobre strani, s tem da je zrušila trhle pozicije, ki pa je za seboj potegnila še bolj uničujoče posledice, ker je streljala preko dejanskega cilja, da bi ustvarila svobodo za vse ljudi. Boga so »odstavili« in na oltar postavili boginjo pameti. Po vsem tem so verjeli, da so končno dosegli visoki cilj razsvetljenstva, da bo sedaj napočil pozitiven stadij [časovno sklenjen del nastajanja, razvoj česa, stopnja: SSKJ] znanosti. To je po revoluciji leta 1830 razglasil Auguste Comte, eden izmed utemeljiteljev pozitivizma [filozofska smer, ki zanika vsako spoznanje, ki ga ni mogoče dokazati: SSKJ]. Comte je odklanjal vsakršno metafiziko [kar se s čuti, izkustvi ne da zaznati, spoznati; nadčutnost: SSKJ] in je v izpeljevanju zakonov in opisa danega videl edino nalogo znanosti. Najvišja znanost naj bi bila tista o oblikah življenja in razvoja družbe, katero je zaznamoval z imenom »sociologija«.

Darwinovi nauki so bili voda na mlin vsem tistim, ki so prihajajoči blagor človeštva iskali v znanosti, ki jo je razgalila metafizika. Kot tolikokrat v zgodovini, so učenci veliko bolj radikalni kot njihovi učitelji. Tako se je godilo tudi Darwinu z njegovimi duhovnimi epigoni. Biolog Thomas Huxley v Angliji je ta novi naravoslovni nauk

sprejel kot nekakšno razodetje in postal je eden izmed njegovih najuspešnejših zagovornikov. Sicer se je že tedaj pojavila ostra kritika darvinizma, vendar ni mogla storiti prav dosti zoper te ideološke tokove, ki sta jih med drugim sprožila tudi Nemca Ernst Haeckel iz Jene in Karl Vogt iz Ženeve. Kasnejši fanatični darvinisti so iz te teorije ustvarili svetovnonazorsko vprašanje zaupanja, pri zanikanju slednje pa so zadevnemu kritiku odrekli duhovno kvalifikacijo, poleg tega pa se je moral umakniti na zadnje mesto uveljavljene znanosti. Primere te intolerance [pomanjkanje strpnosti, razumevanja: SSKJ] najdemo celo še danes.

Tako je, ne da bi iniciator [kdor da, daje pobudo za kaj, vpliva na kaj; pobudnik, začetnik: SSKJ] to želel, iz doslej z ničemer dokazane teorije nastala neke vrste nadomestna religija. Zmago sta slavila zlasti Ernst Haeckel in Karl Vogt, ker sta verjela, da je bil dosežen tako imenovan pozitiven stadij »znanosti«.

Najbolj fanatičen Darwinov učenec je v Nemčiji bil Ernst Haeckel (1834 - 1919), ki je po poročilih iz tistega časa moral biti moč fascinantne [ki vzbudi veliko občudovanje; ki močno prevzame, očara: SSKJ] zgovornosti in vpliva. Ta je leta 1899 v svojih »Svetovnih ugankah«, za katere je menil, da jih je razrešil z materialistično interpretacijo (razlago) evolucije, z jedkim posmehom zasipal tako imenovano praznoverje o nesmrtni duši:

»Eksperimentalna fizika bi morala pravzaprav biti zmožna, da bi to nesmrtno dušo, ko jo v trenutku smrti izdihnejo, prestregla, jo pod visokim pritiskom ob nizkih temperaturah kondenzirala in jo v plinski jeklenki shranila kot nesmrtno tekočino. Z nadaljnjim ohlajanjem in kondenzacijo bi potem moralo, tudi uspeti to tekočo dušo spremeniti v trdno stanje, v duševni sneg.«

Postane nam jasno: To, kar je svoj čas Darwin doprinesel novega, je bil plavzibilen (verjeten; op. prev.) mehanizem, ki je razložil nastanek vrst, ne da bi s tem nadlegoval nekega stvarnika. Duh bojevitega materializma, ki ga je zastopal s strani Ernsta Haeckla utemeljeni monizem [smer, ki trdi, da ima svet en sam izvor: SSKJ], še ni izumrl.

V vsesplošnem ikonoborstvu [nazor, ki nasprotuje čaščenju nabožnih, svetih podob: SSKJ] razsvetljenstva in antimetafizičnega pozitivizma idealistična rešitev problema preprosto ni smela biti resnična in tako so pometli z vsakršnim tovrstnim zasnutkom, saj je v darvinističnem razvojnem nauku končno obstajal materialističen proti osnutek. Edino to pojasnjuje silen razmah Darwinove teorije, ki leta 1859 s svojim »Nastankom

vrst« nikakor ni odkril evolucije kot takšne. Ta nauk se je pojavil že v času grških filozofov narave, naj ob tem spomnimo na Demokritove besede: »Vse, kar obstaja v vesolju, je plod naključja in nujnosti.« Darwinizem in njemu sledeči materialistični nauki so skušali vse ustvarjeno razlagati iz mehanistične zgradbe delovanja. Tako je bil po Haecklovih besedah »Bog mrtev« oziroma »zaradi stanovanjske stiske skrit v fizikalni kleti naključja kot zadnjem zasilnem zaklonišču«. Po Haecklovem neprekosljivo ciničnem [posmehljivem: SSKJ] načinu izražanja je bil Bog kvečjemu nek »plinast vretenčar«.

Celo znani nemški raziskovalec in zdravnik Rudolf Virchow (1821 -1902), ki z besedami nikakor ni bil preveč občutljiv in mu očitajo znanstveno nesmiselno izjavo, da je seciral že mnogo človeških teles, toda pri tem še nikdar ni našel kakšne duše, prav ta Rudolf Virchow je leta 1877 svaril pred darvinizmom kot pred kažipotom socializma in revolucije.

Friedrich Engels je še leta 1859, ko je prebral Darwinovo knjigo, pisal Karlu Marxu v Pariz: »Teologija z ene strani še ni bila uničena, to se je zgodilo sedaj.« Uničena teologija - s tem so mišljene predstave o neki Božanski, k cilju usmerjeni nameri v naravi, ki se ne morejo več ohranjati. Ta zasnutek je Karl Marx uporabil za svojo komunistično filozofijo. V letu 1861 je pisal Lassale-u: »Ustreza mi kot naravoslovna podlaga zgodovinskega razrednega boja.«

Rudolf Virchow je grede tega pravilno predvideval.

Sedaj pa si zaenkrat spet dovolimo pogled na Lorberjevo preroštvo. Angel Gospodov je v peti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, deset knjig tega Evangelija je Jakob Lorber prejel med leti 1851-1864 kot dobessedni narek, izjavil: (51,3) »Vsak človek ima v sebi nesmrtno dušo in v njej ,še bolj nesmrtnega duha. Da pa bi se duša, kot iz materije razvijajoč se duh, popolnoma zedinila s praduhom Boga, ki se imenuje >Ljubezen<, mora duša samodejno usmerjati vse svoje stremljenje k temu, da se za začetek vzdrži materije in njenih kakršnihkoli že zahtev ter vse svoje prizadevanje in početje usmerja edino le po duhovnem, in nadalje neprestano skrbi samo za to, da bi postala eno z duhom čiste Božje ljubezni, ki počiva v njej.«

Darvinizem kot ateistično-materialističen evolucijski nauk je bil voda na mlin preko vseh meja naraščajočega materializma vseh smeri. Na prelomu stoletja pa vse do prve svetovne vojne je zrasel utopičen optimizem V pogledu na tehniko in izvedljivost vseh stvari, ki se je zdela brezmejna. Od opice naprej je človek kot bog tega sveta v

prometejski [neuklonljivi, uporni: SSKJ] samozavesti sedaj verjel, da lahko sam oblikuje svojo prihodnost. Kasneje, po katastrofah obeh svetovnih vojn, se je v našem 20. stoletju ta civilizacijska vznesenost prelevila v močan kulturni pesimizem. Pred drugo svetovno vojno sta oboževanje selekcije in nagrajevanje najbolj sposobnih, ki sta se izrodili v socialni darvinizem, porodili še en ekstrem, ko se je tako imenovani nacionalsocializem lotil konsekvantne (posledične) vzreje nadčloveka, pri katerem so v središču svetovnega nazora bili kri in tla (selektivne sile ali okolje) ter ideologija pred sposobnostjo neke rase (genetsko ugodna mutacija oziroma sprememba). Kasneje smo priča srhljivemu koncu v rigorozno [zelo strogo, nepopustljivo: SSKJ] uporabljeni in zlorabljeni praksi te oblike darvinizma, ki ga je bila zmožna človeška nadutost kot izbor (pobijanje Judov) in selekcija tako imenovanega življenja nevrednega življenja (evtanazija) in kot rasni napuh (večvreden človeški rod).

Radikalni nemški filozof Friedrich Nietzsche (15.10.1844 - 25.8.1900) je s svojim klicem po nadčloveku, gotovo osebno nehote, postal gonilni povzročitelj negativnih posledic tega socialnega darvinizma in njegovih negativnih posledic, čeprav je v nenavadni nelogičnosti darvinizem kot tak strastno zavračal. To zavračanje izraža v obupu nad povprečnim duhom časa v verzih, ki jih lahko razumemo le iz takratnega nacionalizma:

»Ti povprečni razumi,
ki najdemo jih pri angleški trumi,
naj za vas bi filozofija bili?
Darwina Goetheju ob bok deti
se pravi veličanstvo prizadete
Majestatem genei.«

Omeniti velja še eno posledico darvinizma. V svoji zadnji publikaciji leta 1871 je Darwin v svojem »O izvoru človeka«, v dveh zvezkih, zapisal: »Izkazalo se je, da imajo človek in višje živali, še zlasti primati, skupne nekatere instinkte, imajo enake čute, enake izkušnje in občutja, podobne strasti, naklonjenosti in občutke, celo tako zapletene kot so ljubosumje, nezaupanje, tekmovalnost, velikodušnost.«

Ta znanstveno nedokazana, a konsekvantna niveliranja [izenačevanja: SSKJ], so v kasnejši generaciji pripravila pot za psihoanalizo Sigmunda Freuda (6.5.1856 - 23.9.1939, London). Sam jo je pozneje opisal kot tretje ponižanje človeka s tem, ko

se je postavil na tretje mesto - za Galilejem in Darwinom. Materialistično pojmovana psihoanalitična metoda zdravljenja kot radikalno apliciran darvinizem je v našem stoletju zares postala globoko ponižanje človeka. Še zlasti seksualni nagon, ki ga je Freud tako enostransko poudarjal, velja za najstarejšega in zato za filogenetsko (evolucijsko) legitimiranega [istovetnega, upravičenega: SSKJ] v nas. Njegova z nravnimi normami izsiljena sublimacija (oplemenitenje) naj bi po Freudovem mnenju uspevala le nepopolno in naj bi povzročala »nelagodje ob kulturi«, iz katerega se bo v zdravem izbruhu nagona potem vedno znova prebil prav najbolj sposoben.

Ta kritika pa ni naperjena proti psihoanalizi nasploh. Omenimo naj na primer - kot hvalevredno izjemo - dunajsko šolo psihoterapije, ki jo je ustanovil Viktor E. Frankl in ki izhaja iz povsem drugačne predstave o človeku. Vendar, glede na v današnjem času tako »živinsko resno« obravnavano psihoanalizo, naj na tem mestu citiramo pripombo velikega kulturnega kritika Arthurga Koestlerja: »Psihoanaliza je prav tista bolezen, s katero hočejo taisto ozdraviti.«

Omenimo naj še, da je potrebno marsikaj, da bi vsebino iz plitkih nezavednosti (človekove podzvesti) vrtinčili na površino njegove zavesti in da bi na dan potegnjeno skušali iz vsakokratnega vidika terapevta znanstveno razložiti. Le kdo lahko to nekaznovano dopušča na sebi? Kdo naj potem tisto analizirano, kar je določeno za celoto, znova spoji? »Počutim se povsem razstavljenega«, je po daljšem analitičnem zdravljenju avtorju nekoč izjavil nek natančneje diferencirano analiziran človek.

To sploh ni nobena znanost, to je kratko malo bolezen. Stvarnik je v Svoji modrosti obširno področja našega duševnega bivanja potopil v podzavestno. Tla te terra incognita [popolnoma neznan, ,nepoznan svet; kar je popolnoma neznano, nepoznano sploh: SSKJ] lahko prestopi le spoštljiv karizmatičen človek, ki je poln Božanske sile duha, sicer to privede do katastrofe. Tako Koestler v ironizirajočem primeru pravi: »Recite nekomu, da ta ni nič drugega kot predimenzioniran podgana, in pričeli mu bodo poganjati brki (tipalne dlake) in ugriznil vas bo v prst.«

V biologiji dejansko obstajajo raziskovalci podgan, ki preiskujejo obnašanje podgan pod določenimi poskusnimi pogoji in te vedenjske vzorce - kot jih tako lepo imenujejo - prenašajo na človeka. Arthur Koestler to početje z razkrivajočo ironijo imenuje »podganomorfizem« [morfizem - prehajanje iz ene oblike v drugo; zasvojenost: SSKJ]. To so seveda ekstremi, vendar jih jemljejo zelo resno.

Sedaj pa spet citirajmo Gospodovo besedo po Lorberju iz »Velikega Janezovega Evangelija« IX., 179, o razliki med človekom in živaljo: »Če bi se bilo vas ljudi dalo oblikovati v najsvobodnejše, Meni v vsem popolnoma podobne otroke le z Mojo vsemogočnostjo, bi Jaz to prav gotovo tudi storil. Ker pa se na povodcu Moje vsemogočnosti nikdar ne bi mogli razviti v svobodne, samostojne in Meni v vsem podobne otroke, človek zato pride na svet povsem brez znanja in prirojenih spretnosti in se mora vsega šele naučiti, medtem ko živali že vse, kar potrebujejo za svoje životarjenje, prinesejo s seboj na svet.«

Duhovne sile na področju človeške individualnosti - kot sta ljubezen in vest, pa tudi moralno odgovornost, s čistim razumom znanstveno sploh ne moremo zaobjeti; nanašajo se na srce, tisti duhovni pojem, ki ga je Blais Pascal označil kot najgloblje notranje svetišče človeka. Pri tem ima v mislih tisti kotiček naše notranjosti, kjer je človek povezan z Bogom.

Jakob Lorber, ki človeka v skladu z Božansko Trojico vidi trojiško, kot po Božji podobi ustvarjeno bitje, to najgloblje notranje imenuje »iskra duha«.

To darvinizem prezre, celo striktno [dosledno, strogo: SSKJ] zavrača. Vsak poizkus, da bi ljubezen in vest, človekovo najbolj intimno, znanstveno zajeli, vodi v tisto brezčutnost in brezvestnost, ki jih materialistično usmerjeni psihologi prikazujejo kot zlorabo človeških, bolj rečeno nečloveških aspiracij [prizadevanje za kaj; težnja, želja: SSKJ] po oblasti. Vsa tragedija današnjega naravoslovja je v tem, da sta na njegovem odru dovoljena zgolj racionalno razmišljanje in eksperimentiranje. V tej drami se sme delovati zgolj z glavo in roko (Thurkauf). Tako je za materialista srce zgolj zamenljiva črpalka za kri, nič več.

Odločilno pa je vprašanje o duhovni eksistenci človeka. Nanjo nam materialistično orientiran, na svoj cerebrum (možgane) omejen znanstvenik ne more odgovoriti. Če trdi, da pozna odgovor, potem je to aroganca (ošabnost), primerljiva s človekom, ki umetnikovo sliko presoja zgolj po okvirju, lepilu in mešanici barv in ne po sliki sami. Po materialističnem načinu razmišljanja duh nastal iz materije, pri čemer je duh utesnjen izenačen z intelektom.

Razodetje Jakoba Lorberja pa nas uči: »Preden je bila materija, je obstajal duh.« To misel naj podkrepi Lorberju razodeta beseda iz »Božjega gospodarjenja« II., 139,21: »Čeprav pa se lahko Božji duh povsod izraža v delih, se brez ljubezni vendarle ne more bistveno pojavno pokazati; kjer se Bog smrtnim bitjem, kakršna ste vi, pojavno

prikaže, tam se izkazuje s Svojo ljubeznijo, ki je prava temeljna Božja bit in žarišče vse moči, sile in svetosti neskončnega Duha. Glejte, to je Božja bit v vsej resnici in jo lahko dojamemo zgolj s srcem, toda nikoli z razumom!«

V tem (20.) stoletju se je darvinizem v politiki, tehniki, psihologiji in filozofiji ločil, od svoje strokovno biološke podlage in se je skupaj s pozitivizmom in materializmom razvil v sekularen [posveten: SSKJ] svetovni nazor, v katerem je pravica močnejšega postala kriterij [merilo: SSKJ] nekega novega tipa človeka. Odlikujejo ga pravica močnejšega, inteligenca, zdravje, moč nagona, še zlasti stvarnost brez iluzij spričo naključja, ki vlada svetu, njega - po možnosti absolutno uspešnega. Toda ta domnevna človeška osvoboditev samega sebe je ušla izpod nadzora in je v svoji zlorabi povzročila katastrofe, ki ustrezajo veličini njegovega napuha: uničujoče vojne, težke naravne poškodbe tal, rastlin in živali, zatekanje v iluzijo in opoj, oboževanje telesa in surovih sil; - po drugi strani pa trpljenje v bivanju, ki je izgubilo vsakršen smisel, v naraščajoči nečlovečnosti, bedni odtujenosti od Boga in obupu. To vse je v grobem protislovju z minulim optimizmom razrešenih »svetovnih ugank« na prelomu stoletja, tehničnega napredka, neke domnevne nove človečnosti. Človeka je zmrazilo ob njegovi podobnosti Bogu. To dokazujejo mnoge moderne umetnine, ki se zdijo kot apokaliptične nočne more.

Ernst Haeckel, ki je kot izstopajoči darvinist desetletja dolgo v glavnem nesporno oblikoval znanstveno podobo duha, je v svojih objavah skrbno izpustil fosile v geoloških kameninskih plasteh - okamnine oziroma okamnele ostanke živali, ki jih lahko najdemo v teh plasteh. V teh fosilih so namreč zmeraj našli zgolj prejšnje vrste danes še živečih živali ali ostanke živalskega sveta posebne vrste, kot denimo zavrov, toda niti v enem samem samcatem primeru kakšen tako imenovan missing link, manjkajoči vmesni člen, ki bi ga lahko uporabili kot dokaz za mutacijo. Domnevnih vmesnih členov med opico in človekom niso našli v nobenem primeru, le vedno znova tipično človeške ali tipično živalske ostanke. V okviru naših opazovanj je zanimivo to, da je imel izumrli neandertalec težje možgane kot današnji človek; močan argument zoper identifikacijo (enačenje; op. prev.) možganov in duše. Duhovno pač ni merljivo, kvaliteta pa se ne da določiti s kvantiteto. Ker Haeckel teh fosilov ni mogel porabiti za svoje teorije - nekoč je izjavil, da »fosili samo motijo« -, je iznašel tujko imenovan »biogenetski osnovni zakon«, ki so ga v bioloških učbenikih zastopali več desetletij in ga zagovarjajo deloma še danes. To se pravi, da naj bi človek v svojem embrionalnem razvoju ponovil filogenezo, to pomeni, da bi naj v materinem telesu tako rekoč ponovil evolucijo v malem, sprva kot riba in škrgar, imel

tudi plavuti, kasneje naj bi bil podoben žabi, takoj nato prešel skozi različne vrste sesalcev, da bi potem končno postal človek. Haeckel je iz tega konstruiral odločilen dokaz za evolucijo v Darwinovem smislu z njenimi domnevnimi mutacijskimi preskoki, s katerimi naj bi višje vrste nastale iz nižjih. Tukaj ni mogel argumentirati z »motečimi fosili«. Iz svojega predsodkov polnega stališča je imel prav, kajti poizkus, da bi našli takšne oblike prednikov, ki bi jih lahko uporabili kot tako nujno potreben dokaz za tiste, hipotetično zahtevane prehodne oblike iz ene vrste živih bitij do naslednje višje vrste, je vse do današnjih dni ostal brezuspešen. Današnja biologija pozna zgolj majhne mutacije v smislu sprememb genov, ki vodijo do poslabšanja dednega materiala, vzroka za degeneracije, bolezni, deformacije in smrtno nezmožnost za življenje. Mutacijskih preskokov v smislu nekega višjega nastanka vrst sploh ni.

Molekularni biolog Bruno Vollmert v svoji knjigi »Polikondenzacija v naravi in tehniki«, Karlsruhe 1983, str. 201, piše:

1. Večina vseh opaznih mutacij je letalna (se pravi življenja nezmožna).
2. Tudi izmed tistih mutacij, ki niso letalne ima večina škodljive posledice.
3. Mnoge mutacije, ki niso letalne, vodijo do povsem nepomembnih, komaj opaznih sprememb.
4. Le redko med mutacijami, ki niso letalne, najdemo takšne, katerih posledica so korenite spremembe, kot npr. razvoj nenormalnih organov, udov, barv ali oblik. (Vzrok so strupi kot je contergan, rentgenski žarki, alkoholizem, itd.; avtor)

Sicer pa je, danes v Freiburgu živeči raziskovalec in anatom Erich Blechschmidt iz Göttingena, dokončno ovrgel ta tako imenovani »biogenetski osnovni zakon« in mu v dokaz nasproti postavil zakon o »ohranitvi individualnosti«. Po njem sicer vsaka rastlinska, živalska in človeška individualnost med svojim razvojem spremeni svojo zunanjo pojavo (kot tudi mi sami tekom življenja, v času od otroštva do pubertete, od tam do najlepših let in do starosti, spreminjamo svojo zunanost), toda vsak individuum [organizem, osebek: SSKJ] od svojega prvega nastanka naprej kontinuirano ostaja isti individuum, bodisi rastlina, žival ali človek. Blechschmidt, zaradi svojih raziskav mednarodno priznan, v svojem življenjskem delu v dokaz ugotavlja: Posamezni, čisto osebni človek je in ostane v svoji enkratnosti od prvega trenutka svojega nastanka naprej prav ta točno določeni človek. Med svojo rastjo spreminja le svojo postavo, ostane pa zmeraj isti individuum, določen za večno identično [istovetno, enako: SSKJ] osebnost. Iz žabe tako zmeraj znova nastane le žaba, iz mačke zmeraj znova le mačka, iz opice zmeraj le opice, iz ljudi zmeraj znova

nastanejo le ljudje.

Tako so Haeckelov »biogenetski osnovni zakon« pregнали v deželo pravljic.

Tudi današnji neodarvinist je trdno prepričan o tem, da je temeljni problem evolucije z Darwinovo teorijo dejansko dobil miselno povsem zadovoljivo rešitev. Če to povemo z besedami Jacquesa Monoda: »Evolucijo živih bitij usmerjata naključje in nujnost.« Po besedah Manfreda Eigena »naravni zakoni usmerjajo naključje«. Po Monodovih besedah je produkt [rezultat: SSKJ] naključij človek »cigan na robu univerzuma, ki je gluha za njegovo glasbo in ravno dušen do njegovih upanj, trpljenja in hudodelstev«. Človek naj bi bil v ta nemi, ravnodušni in tuji univerzum vržen, brez nekoga, ki ga je vanj vrgel«. Resničnost in čast človeka naj bi zahtevali, da to spoznanje sprejme ne le kot objektivno resnico znanosti, temveč tudi kot resnico lastnega življenja, in sicer nasproti »lastni potrebi po popolni razlagi in absolutni rešitvi«. - Na tem brezupnem »prepričanju« temelji modeni eksistencializem [filozofska smer, ki trdi, da je eksistenca to, po čemer je človek človek: SSKJ], ki predvsem mladini nalaga nesmiselno herojstvo, ki ga ta ni zmožna prenesti, kot vidimo povsod naokrog. Sizifov mit z brezplodnostjo svojega početja je stopil na mesto razodetja Jezusa Kristusa, pantokrata (vladarja vseh; op. prev.).

Albert Einstein, ki je videl ta trend v modernem naravoslovju, se je branil z besedami, ki so postale slavne: »Nočem verjeti, da Bog kocka s svetom.«

V zvezi s teorijo naključja navaja Arthur Koestler primer, ki s prave strani osvetljuje to nesmiselno neodarvinistično teorijo: »Izračuni kažejo, da je verjetnost za naključni nastanek neke podgane iz kemikalij neprimerno manjša kot verjetnost, da bi podgana, ki poskakuje po pisalnem stroju, slučajno natipkala Goethejevega >Fausta<.«

Iz že zgoraj omenjene knjige znanega molekularnega biologa Bruna Vollmerta »Polikondenzacija v naravi in tehniki« smo za primerjavo vzeli citat strani 249: »Na vprašanje o verjetnosti nastanka dolgih DNK verig (nosilcev dednih informacij oplojene jajčne celice za izgradnjo vrstno specifičnega individuum; ki so na voljo) se jasen odgovor polikondenzacijske statistike glasi: Verjetno sta za samostojni nastanek nekega novega odseka DNK-ja, ki bi bil potreben za nek velik prehod (mišljena je velika mutacija za nastanek neke nove vrste; avtor), je veliko manjša kot desetinka na tisočo potenco.

To velja tako za prvi veliki prehod, namreč nastanek makromolekul in njihovo organizacijo v prvo živo celico kot tudi za nastanek primitivnih rodov nevretenčarjev (črvov, meduz), za nastanek rib, plazilcev, in sesalcev ter mnogih drugih rastlinskih in živalskih razredov.«

Na strani 250 te Vollmertove knjige je napisano: »Rast DNK verig, ki je nujno povezana s preходом iz enega živalskega razreda v naslednjega višjega, se ne da razložiti z mutacijo in selekcijo. Povedano drugače: Kot znanstvena podlaga evolucije na plano potegnjen nauk o nastanku novih vrst, družin in razredov z mutacijo in selekcijo v majhnih korakih, je ovržen z razlago molekularnih mehanizmov mutacij, polikondenzacije in dednih informacij «

Po drugi strani pa, se je slaven zoolog in Nobelov nagrajenec Konrad Lorenz leta 1964 z ideološko ganjenostjo opredelil za Charlesa Darwina, citat je tukaj nekoliko skrajšan: »Še nikdar se ni nauk, ki ga je zasnoval en sam človek, tako popolnoma potrdil v navzkrižnem ognju najrazličnejših smeri kot izvorni nauk Charlesa Darwina.« Konrad Lorenz ne vidi meje med človekom in živaljo. Človeka glede njegovi načinov vedenja uvršča v kraljestvo živali, torej človeške vedenjske vzorce izpeljuje iz živalskega sveta in je slep za duhovno komponento človeka. Ne pozna Boga, na njegovo mesto postavi naravo. Po njegovih primerjalnih vedenjskih raziskavah na primer »izvirajo ljubezenski odnosi« iz »reakcij ob negi krzna«. Nečist izraz »izvira« zbriše razlike. Lahko si »dobro predstavlja, da je entuziazem (dobesedno ganjenost od Boga) izšel iz agresije.«

Jasno je, da nek v kraljestvo živali potisnjen človek, čeprav navidezno stoji nekoliko više, z večjimi možgani in pokončno hojo, ne more storiti nič »zlega«. Naj pri tem napotim na knjigo Komada Lorenza: »Tako imenovano zlo«. Lorenz uteleša še posebej nevarno obliko darvinizma; njegov nauk na setiozno (resno)- poštenjakarski način širi ateizem. Tukaj se potrjuje beseda znanega psihiatra in psihoterapevta E. Frankla: »Nevarnost torej sploh ni v tem, da se raziskovalci specializirajo, temveč v tem, da specialisti generalizirajo.«

Darwinovi podobi sveta ustreza komolčar, ki se proti šibkemu uveljavi tudi v gospodarski bitki. V tej točki marksizem začuda ne sodeluje, saj je vendar bolj za šibkega in proti prikrajšanju nezanesljivega. Darwinizem je bil po mnenju Karla Marxa sprva le dobrodošla podlaga zgodovinskega razrednega boja.

Temu opazovanju ustreza beseda iz Lorberjevega dela »Veliki Janezov Evangelij«

(VIII., 96, 12). Gospod reče Marku: »V kasnejših časih pa se bo zganilo še preveč raziskovalcev vseh naravnih pojavov in bodo pretehtali in dobro preračunali vse, kar bo gotovo koristno za boj proti mnogim zmotam in za uničenje črnega praznoverja; vendarle pa bo mnogo teh naravoslovcev tako preveč zablodilo, da bodo povsem izgubili duhovno stališče do tolikšne mere, da se bodo potikali po mrtvi materiji naokrog, in to potem tudi ni več nič dobrega.

Človek naj le spozna pravi razlog v vseh stvareh in pojavih; vendar naj to doseže iz svojega živega duha, da bo vse spoznal v duhu in v popolni resnici in tako ne bo izgubil duhovnega življenjskega temelja...«

Po materialistično skrčenem evolucijskem ali razvojnem nauku vidni materialni svet ni več nepojmljivo ljubezensko dejanje Boga, našega Stvarnika, veliko bolj se vse zdi kot mehanistično uspešno izvajanje najsposobnejših.

Naj tudi ne prikrijemo, da je iz darvinizma nastal tudi nek pozitiven učinek, ki ga ne smemo prezreti. Dal je namreč spodbudo za splošno izobrazbo in za znanstveni interes, saj je vendar prvič ponudil domnevno rešitev tako imenovanih svetovnih čudes, ki znanja željnim ljudem gorijo v duši. Ta naraščajoča vedoželjnost je porajala potrebo po ljudskih univerzah, večernih gimnazijah in drugih dejavnostih za izobraževanje ljudstva.

Nadaljnja velika nevarnost uporabe darvinizma je v bližnji prihodnosti še možnost genske tehnike. Poskusi s človeškimi dednimi zasnovami so se že pričeli. Pride lahko do blaznih eksperimentov [znanstvenih postopkov, s katerimi se kaj ugotovi ali dokaže: SSKJ], da bi vzredili tako imenovanega nadčloveka. Znani švicarski atomski fizik in filozof Max Turkauf, je leta 1984 v sestavku o »Vstajenju Kristusa in naravoslovju«, ki je bil objavljen v časopisu »Teologično«, izjavil: »S čudeži genske tehnike hočejo narediti človeka boljšega, kot ga je naredil Bog. Da lahko po dosegu: vrha stolpa postaja le manjši, se razume.«

Nek ameriški raziskovalec (Lederberg, biolog, izvajalec genskih eksperimentov, Nobelov nagrajenec 1954) hoče z uporabo hormonov v nosečnosti pri zarodkih ustvariti nadpovprečno velike možgane, ki pa pri rojstvu ne morejo več skozi žensko medenico, zato predlaga vpeljavo splošnega operativnega poroda. Ti prekomerni super možgani naj bi bili bolj inteligentni in bi se naj; tako predvideva, bolje spoprijeli s težavami naše civilizacije. Lederberg je ob tem pozabil le to, da večji možgani za oskrbo potrebujejo tudi večje srce in večja pljuča (gigantizem). Omenili pa smo že, da

je imel izumrli neandertalec za 100 mililitrov več možganov kot današnji človek; kljub temu ni uspel preživeti in tudi ni zapustil kakšne nadpovprečne kulture. Le brezmejno precenjevanje inteligence lahko zapade predstavi, da naj bi bili težji možgani predpogoj za boljše ljudi. - Obstajajo še radikalnejši predlogi za vzrejo, »boljših ljudi«, ustanovljene naj bi bile tako imenovane semenske banke. Medtem smo jih tudi že dobili, v njih pa je na voljo zamrznjena sperma izbrano fantastično super inteligentnih darovalcev. Zakonski pari bi potem imeli privilegij, da bi iz takšnih zalog zarodkov lahko izbrali primeren material za spočetje otrok za svojo družino, ki najbolj ustreza njihovi predstavi. Kakšne probleme bi vse to kasneje potegnilo za seboj, bi bilo poglavje zase.

Človeške zarodke lahko v globoko zamrznjenem stanju dlje časa ohranijo žive in jih lahko implantirajo tako imenovanim nadomestnim materam oziroma rodnicam. Biologi diskutirajo o načrtih za prihodnost glede eksperimentalne genetike, v kateri naj bi pri vzreji upoštevali tudi dedne zasnove drugih živih bitij. To poteka pod imenom »Eksperimentalna genetika za prihodnjo človeško evolucijo«. (Lederberg in dr., Zibakolokvij, 1968) Menijo, da bodo potem lahko nize kromosomov opic razširili s fragmenti človeškega niza kromosomov. Torej stojimo pred cepitvijo jedra posebne vrste, poskusi za delitev živih zarodnih celic.

Verjetno se nam ni treba resneje bati, da bi takšni blazni eksperimenti za vzrejo nadljudi in njihovih sužnjev za delo lahko uspeli. Kasnejši potomec vsesplošnega mojstra evolucije, nek Ch. G. Darwin piše v svoji knjigi »Naslednjih milijon let« iz leta 1953: »Verjetno je, da preostanek človeštva ne bi prenesel teh nadljudi in bi jih pobil, še preden bi sploh imeli čas, da bi se razmnoževali.«

Omenimo naj še en zanimiv pojav, ki prav tako spada k naši temi. Po Leninovi smrti v januarju leta 1924 je sledila obdukcija trupla v prisotnosti desetih priznanih zdravnikov. Ob tej priložnosti so v Moskvo pripeljali tudi znanega nemškega raziskovalca možganov Oskarja Vogta, direktorja Kaiser Wilhelm Instituta, ki ga je zanimala zgolj analiza tako imenovanih »elitnih možganov«. V posebej za to novoustanovljenem sovjetskem državnem institutu so Leninove možgane razdelili v 31.000 prerezov in jih strokovno preiskali. Vsi so bili globoko zmedeni nad izvidi možganov, ko pa so pri tem kvazi nadčloveku vendar vsi pričakovali izvid posebne vrste. Našli so obsežno sklerozo možganskega ožilja, nič drugega kot le sklerozo. Za prisotne pa ni bilo najbolj nenavadno to, da je sposobnost mišljenja ostala intaktna [nedotaknjena, nepoškodovana: SSKJ] v tako poapnelih možganih, temveč to, da je s

takšnimi možgani sploh lahko tako dolgo živel. Strokovnjaki so soglasno izrazili svoje začudenje nad silo duha, s katero je Lenin razpolagal vse do zadnjega. Drugi pacienti s podobnimi motnjami so na splošno povsem nesposobni za vsakršno razumsko delo. – Možgani so in ostajajo anonimni in ne dajejo nikakršnih pojasnil o tem, kaj je njihov nekdanji lastnik počel z njimi. Zgolj molčanje o napačnih rezultatih preiskave Leninovih možganov je lahko zavedlo nekritično množico in ohranilo kult okoli mrtvega Lenina.

Darwinov nauk označujejo tudi kot descendenčno teorijo, kar naj samo po sebi pomeni razvojni oziroma izvorni nauk. Dobesedno prevedeno, je samo ime izpeljano iz latinske besede descendere, descendenca pa pomeni spust. Tako je pesnik Hermann Hesse analogno k temu izjavil, da je darvinizem stopnišče, ki vodi navzdol. V Darwinovem »z naravo pogojenem boju za obstanek« so zmagovalci zmeraj fizično močnejši, ki so najbolj prilagojeni okolici. Po nauku Darwina in njegovih epigonov zmeraj preživijo Džingiskani in Švejki, ne pa Frančiški Asiški, Wolfgangi Amadeusi Mozarti ali Dietrichi Bonhoefferji. (Dietrich Bonhoeffer, 1906-1945, duhovni pisatelj leposlovja in poezije/glasbenik, odvetnik Judov, obešen v koncentracijskem taborišču, ker je bil eden glavnih v uporniškem gibanju protestantske cerkve zoper nacizem; op. prev.) Posvetne razlage za preproste dušice še zmeraj doživljajo velikanske uspehe glede števila ogovorjenih. Toda uspešnice darvinistično obarvanega strokovnega znanstvenega žurnalizma, ki so duhovno kratke sape, bodo kmalu spet pozabljene. Darwin in Haeckel sta bila kot pionirja težka kalibra materializma in hkrati mejnika za zaton zahodnega duhovnega življenja.

Obžalovanja vreden zaton zahodnega duhovnega življenja, ki se je začel z razsvetljenstvom, je nedvomno moral priti, da bi konec koncev povzročil duhovno osvoboditev iz srednjeveških miselnih prisil. »Pohujšanja morajo priti«, pravi Jezus, »toda gorje tistemu človeku, po katerem pohujšanje pride.«

Tolažljivo je vedeti, da zna Bog tudi v krive vrstice pisati ravno. V darvinizmu, še bolj pa v neodarvinizmu, vse do danes naletimo na enako razsvetljensko mentaliteto kot je bila tista, zaradi katere je Laplace na Napoleonovo vprašanje, kje v njegovi teoriji najdemo Boga, odgovoril: »Veličanstvo, znanost te hipoteze ne potrebuje več!« Odtlej je zaradi uspehov tehnike neznansko narasel napuh ljudi. Mnogi imajo le še tisto, kar je merljivo, za edino možnost. Na zgradbi za opice frankfurtskega živalskega vrta visi bronasta tabla z napisom: »Prehod od opice k človeku smo pravzaprav mi.« Avtor teh smiselnih besed je ugleden Nobelov nagrajenec Konrad

Lorenz. Nehote se vprašamo, po kakšnih kriterijih se v zadnjem času podeljujejo takšne nagrade, če enostavno preskočijo tako pomembne raziskovalce kot je Erich Blechschmidt, ki je pri svoji veliki skromnosti in z vložkom svoje celotne življenjske sile opravil tako neznansko natančno delo katerega rezultat je ovrgel biogenetski osnovni zakon Haeckla, s čimer je bil v veliki meri ovržen tudi darvinizem. - Kdo pa je doslej zaznal ta duhovni prevrat, ki se je potihoma zgodil, ko pa je vendar dosedanja darvinistična shema s svetom brez osebnega Boga bila za materializem tako preprosta in navidezno dokončna!

Na tem mestu naj opozorimo na nenavadno časovno povezavo. Ko je leta 1840 Jakob Lorber prejel nebeško naročilo, naj zapiše Božansko sporočilo, je v istem znamenitem letu zdravnik in fizik Robert von Mayer odkril »zakon o ohranitvi energije«. V našem stoletju pa je veliki zdravnik in raziskovalec Erich Blechschmidt ovrgel tako imenovan Haecklov »biogenetski osnovni zakon« in odkril »zakon o ohranitvi individualnosti«. Ovrgel je darvinizem, ki je spet nastal v času pisarniške dejavnosti Jakoba Lorberja.

V šesti knjigi »Velikega Evangelija«, prejme po Jakobu Lorberju nek mitničar, Jored po imenu, od Gospoda poduk. o stvarstvu, ki presenetljivo ustreza današnjemu duhovnemu prikazu: (87, 6) »Če pa bi bilo po, vaši novi svetovni modrosti celotno stvarstvo le delo slepega naključja, ali bi potem stvari v naravi obdržale svojo sedanjo vsestransko samostojnost? O, nikakor ne! Glej, veter je takšna bolj slepa sila, čeprav le deloma! Ali si že kdaj kje videl, da bi kjerkoli proizvedel kakršnokoli določeno obliko, ki bi bila obstojna? Gotovo zvrtni prah in ga v rahlih ohlapnih oblikah oblakov nosi skozi zrak, kjer se oblike vsak trenutek spreminjajo in se nikdar več ne pojavijo povsem iste. Ali si lahko obliko nekega oblaka zapomniš tako, da bi denimo po nekaj dneh lahko rekel: »Poglej, to je prav tisti oblak, ki sem ga že videl pred nekaj dnevi!

Iz tega pa sedaj zlahka razbereš, da neka slepa sila še nikdar ni proizvedla niti mahca, ki bi se vedno pojavljal v takšni in povsem enaki obliki skozi mnoga tisočletja.

Če pa je tako - ali se to neki boljši človeški pameti ne posveča samo po sebi, da mora vse nastajanje, vsa bit in ves obstoj, v katerih se da prav posebej dobro prepoznati neka določena, nesprejemljiva oblika, zgradba, lastnost, koristni učinek in končni smoter [cilj, kar se hoče doseči s prizadevanjem: SSKJ], proizvesti takšna sila, ki vsebuje neomejeno in nespremenljivo, četudi vseobsegajoče razumevanje in modrost, brez katere ne bi nikoli dobil pred oči nobenega določeno oblikovanega

predmeta, pa naj bo to nek kamen, neka kovina, rastlina ali žival? Takšna sila mora prav gotovo biti neka enotna in sama sebe dobro zavedajoča se, ker brez nje nič ne bi moglo dobiti neke določene in v sebi enotne oblike.

In sedaj drugič: Ker moraš nujno predvidevati takšno silo, ki je kot prabit v sebi osnova vseh biti, mora potem ta osnovna sila vendar imeti tudi neko ustrezno ime, s katerim se lahko na začetku priključuje in ohrani v spominu ljudi, ki so tukaj za to, da spoznajo to silo. Kdo pa bo kdaj povprašal po bližjem spoznavanju neke stvari, za katero še nikoli ni slišal niti imena? Zaenkrat bomo to prasilo splošno poimenovali >Bog<. Ko pa sedaj imamo Boga, bomo vprašali in porekli naprej: >Kje pa je ta Bog, in kakšen je? Kako On ustvarja stvari, kako On kot najčistejši duh spravi na dan grobo materijo iz Sebe? <

In glej, ko nek človek prične tako spraševati, potem je že na boljši poti! Vsem bitjem bo posvečal večjo pozornost in v njih raziskoval, koliko Božje pramodrosti se še da tam najti. In dlje kot bo tako raziskoval, toliko več Božanske modrosti in reda bo tudi zlahka in hitro tam našel.

Ko bo to našel, bo v svojem srcu tudi kmalu zaznal vzbuditev ljubezni do Boga in se iz takšne ljubezni tudi vedno bolj in bolj zavedal, da mora biti Bog Sam v Sebi izpolnjen z najmogočnejšo ljubeznijo, da ima tako veliko željo in veselje do tega, da na tako čudovit način ustvarja takšno brezštevilno množico stvari in bitij, ki niso le priče Njegovega obstoja, temveč so veliko bolj tudi priče Njegove modrosti, moči in ljubezni.

Če človek raste in pridobiva v takšnih opazovanjih in zavedanjih, tedaj očitno pridobiva tudi v ljubezni do Boga in se Mu vedno bolj in bolj približuje; kolikor pa postajajo večja in solidnejša takšna približevanja nekega človeka Bogu, toliko več Božjega duha se zbira tudi v njegovem srcu, v katerem se s tem hrani, in vse bolj in bolj prebuja k resničnemu spoznanju lastnega notranjega življenja in svoje moči, lastni duh, v povezavi s silo Božanskega duha v njem...«

Obstaja posebno področje, kjer darvinizem s svojimi poskusi pojasnitve preprosto obtiči. To je raznovrstna in raznolika lepota nešteti rastlin in živalskih vrst. Toda kaj pomeni ta lepota? Je mar čista premišljenost v smislu darvinizma ali pa je Božji simbol? Le predstavljajmo si žitno polje, ki valovi, cvetja poln planinski travnik, edinstveno čudovitost pisanih metuljev! Ali za vse to kot zadostna razlaga za njihov nastanek zadošča ideja naravnega izbora in tako imenovanega boja za obstanek?

Mar ni rogovje nekega srnjaka kar se da neprimerna tvorba za preživetje v boju za obstanek? In le kako je s ptičjim svetom, njegovim pisanim perjem in krasnim petjem? Mar naj bi vse to bila le premišljenost, vse petje slavčkov in drozgov, vse srce osvežujoče žvrgolenje spomladi? Le pomislimo na krasoto tropskega ptičjega sveta, lepoto fazanov in pavov v našem življenjskem področju. Pav lahko polnost svojega repnega perja razbohoti v stotero kolo peres. Indijcem je predstavljal podobo vrhovnega vsevidnega boga. Feničani, veliki pomorščaki starega veka, so ga prinesli v zahodni svet. Tam je na otoku Samosu postal prisposoba nebeške boginje Here, ker so v zlatih lisah v obliki očesa na safirno modri podlagi videli simbol z zvezdami posutega neba. Darwin je nekoč tipično izjavil: »Ob pogledu na pavje oko kar obolim.«, S tem je mislil modro zlate lise v obliki oči na zeleno prelivajočih se repnih peresih.

Če bi bila od naravnih zakonov krmiljena naključje in nujnost vzrok za nastanek takšnih bitij; na svetu ne bi bilo nobene lepote. Darwinistično gledano je lepota nesmiselnost, ki mora v boju za obstanek podleči. Če bi različni darvinizmi ustrezali resničnosti, bi morala lepota že zdavnaj postati žrtev zmožnosti.

V »Velikem Janezovem Evangeliju« VI., 136, 2, spregovori Gospod Svojim apostolom in nekemu rimskemu stotniku o lepotah stvarstva: »Glejte, prav tako kot je obdelan ta zgleden vrt, takšen naj bo po Božji volji tudi pravi človek! V sebi naj združuje tudi resnično in dobro, z lepim in vzvišenim. Če to stori, s tem dokaže, da je v vsem podoben Bogu, svojemu Stvarniku in Očetu."

Glejte veliko milino vseh teh rož! Kako prečudovito so okrašene, in ena prekaša drugo po veličastnosti! Da, zakaj pa pravzaprav? Cvetenju še tako ljubko lepe vrtnice na koncu vendarle sledi le nadvse preprosto in na pogled nikoli posebno lepo seme, katerega predhodnik je bil lep cvet, in za katerega nastanek v bistvu nebi bil potreben tako lep cvet. Vendar je Bog tudi zato za vsa svoja dela izbral estetiko v najvišji meri, da bi On s tem pri ljudeh vzbudil za vso blaženost potreben smisel za lepoto. Ko je leta pri nekem človeku povsem prebujen, je potem takšen človek sprejemljiv tudi za vso resnico in vse tisto dobro, katerega začetnica je prav resnica...«

Grdota je aspekt [izhodišče kriterija za presojanje česa; vidik: SSKJ] darvinizma, ker je za lepoto preživetje brezpredmetno. Naj še enkrat spomnimo na vse bolj resignirane [odpovedujoče, odrekajoče: SSKJ] besede Darwina, ki jih je izrekel v starosti: »Počasi sta se vame priplazila dvom in nevera. Zelo primerno bi lahko rekli,

da sem človek, ki je postal barvno slep.«

Leta 1982 umrli baselski zoolog Adolf Portmann, velik in neodvisen raziskovalec, ki je plaval proti toku časa, je to, biološko nerazložljivo, lepoto poimenoval »samopredstavitev živega«. Le kako bi lahko iz darvinističnega zornega kota presodili takšno nebeško darilo kot je genij nekega Wolfganga Amadeusa Mozarta? Sprejeti bi morali spoznanje, da višje nikdar ni razumljivo iz nižjega, kakor to denimo počne iz darvinizma nastala globinska psihologija. Veliki teolog Romano Guardini je pogosteje poudaril: »Bivanje je zgrajeno v plasteh. Smisel in možnosti nižjih se popolnoma odprejo šele na višjih. Razmišljanja ne moremo razumeti od spodaj navzgor, torej naturalistično, razvojno teoretično, temveč le od zgoraj navzdol, torej hierarhično.« (Krščanska zavest, poskusi o Pascalu, str. 167)

Kaj pa je pod vplivom materialistično izrojenega darvinizma nastalo iz Božjega darila-ljubezni med moškim in žensko? Današnja zožitev ljubezni med nekim človeškim parom na samouveljavitev v spolnosti je posledica tega mehanistično-materialistično okrnjenega mišljenja o človeku. Ljubezniva človeška gesta poljuba se v smislu primerjalne vede o obnašanju po Lorenzu mora razumeti v smislu nekega »ritualiziranega giba hranjenja«. Toda ali je poljub kot izraz ljubeče naklonjenosti zares le atavističen [podedovan: SSKJ] zakrnel nastavek iz živalskega pračasa?

Celo, sicer za Darwina precej ogreti vodilni mislec, Friedrich Engels je že zgodaj v letu 1877 ugotovil: »Prav otročje je, če hočemo celotno raznovrstno bogastvo pravil razvoja in zapleta subsumirati [zajeti, uvrstiti: SSKJ] pod skopo in enostransko frazo boja za obstanek.«

Tukaj so si marksisti izjemoma enotni z ostalimi filozofi in kristjani, tako ne gre! Z razvojem človeka, kot ga darvinizem vidi v boju vseh zoper vsakega, tako ne more in ne sme iti naprej. Tukaj je dosežena končna točka, ki navaja razmišljajoče ljudi k zlih slutenj polnemu govorjenju o koncu sveta. Darwin, ki ga je spričo njegovih tez zmeraj težilo določeno nelagodje, je leta 1871 na koncu svojega dvodelnega dela, skoraj v zadnjem stavku, v suverenem [popolnem, vsestranskem: SSKJ] preziru svoje lastne logike z omembe vredno in prav nič darvinistično omejitvijo, umaknil nazaj svoje dosedanje zahteve; tamkaj pojasni: »Tako pomemben kot je boj za obstanek bil in še zmeraj je, kadar je na kocki tisto najvišje človeške narave, obstajajo tukaj še druge sile, ki so pomembnejše. Kajti moralne lastnosti so direktno ali indirektno veliko bolj napredovale z učinki navad, z močjo razuma, poukom, religijo itd., kot pa z naravnim

izborom.«

Poti nazaj ni bilo. Darwinovi učenci in epigoni so se že dobro generacijo pollaščili njegovega dela in so vse do današnjih dni podčrtavali to, kar je ustrezalo plehkemu razmišljanju duha tedanjega časa; bili so bolj darvinistični kot bivši preizkušeni mojster sam. Darwinizem je postal materialistično-antireligiozen, veliko večino človeštva, vključno s filozofi in mnogimi teologi, je pahnil v nihilističen prepad [nihilist - kdor zanikuje, odklanja splošno veljavne, priznane norme, vrednote: SSKJ], v katerem naj bi človek s stoičnim [mirnim: SSKJ] ravnodušjem ohranil svojo držo.

Pred nedavnimi desetletji je Teilhard de Chardin, francoski pater, jezuit, paleontolog in antropolog, skiciral osnutke za velikopotezna dela na osnovi osebnih raziskav, v katerih je skušal dokazati, da se razvojni nauk oziroma evolucijska teorija in krščanska vera nikakor ne rabita medsebojno izključevati. - Razvojni nauk v svojem skrajšano materialističnem stališču ateističnega značaja, kot ga razglašajo v plehkem darvinizmu je v svoji polresnici slabši kot popolna laž. - Teilhard je pokazal, da lahko evolucijo sprejmemo kot duhovno usmerjan proces in smo hkrati verni kristjani. Torej, da eno nujno ne izključuje drugega. Teilhard se je, ne da bi poznal Jakoba Lorberja, pogumno lotil te teme, tako stvarstva kot evolucije, in je v tem prodril zelo daleč. Nekaj let je bil deležen velikega upoštevanja med iščočimi kristjani vseh veroizpovedi. V razvoju celotnega stvarstva je videl veliko, iz Stvarnika izhajajočo, vztrajnost. Od atoma do molekule, od vedno bolj diferencirano razvijajočih se molekul do primitivnih živih bitij, ki se razvijajo v vse bolj popolne življenjske oblike, rastline in živali vse do človeka. V takšnem pogledu je bil cilj stvarstva od točke alfa do točke omega noogeneza (filozofija, noologija - nauk o duševnih pojavih v mišljenju; op. prev.), stvaritev z razumom obdarjenih bitij, torej prav ljudi, vse od kristogeneze (kristologija - veda o Kristusu; op. prev.), združitve vseh razumskih-bitij s kozmičnim Kristusom, z drugimi besedami, velikim mističnim telesom, katerega glava je Kristus. Adolf Portmann je samo vsebino Teilhardskega razvojnega nauka primerjalno imenoval za »puščico humanega«, se pravi, da od najpreprostejšega atoma, pa do razvoja diferenciranega človeka tiči, v neprestano navzgor razvijajočih se vrstah, kot neka navzgor usmerjena puščica, stremljenje navzgor. Za vsem tem naj bi, tičal duh, ki naj bi stremel po zmeraj večji svobodi, kot se prav v človeku utelešena predstavlja s svobodo volje.

Medtem je okoli Teilhardovega dela vse potihnilo. Ob vsej drznosti načrt iščočemu človeku še zmeraj mrzlo veje naproti. Na nek način nas obide določeno nelagodje, s

kozmična vrtoglavica. Za predkozmično prakrivdo, izvirni greh v tem nauku ni prostora. Manjka vedenje o preeksistenci duš ter o celotnem dogajanju v duhovnem prastvarstvu pred tem, iz katerega šele postane razumljiv nastanek materialnega sveta. Manjka neposredna bližina Gospoda z Njegovim srčnim sočustvovanjem vse do inkarnacije v mesu. Gospod se je oddaljil v kozmične daljave, v neko točko omega. To so tiste pomanjkljivosti, ki so v Lorberjem preroštvu pojasnjene, ki enostavno pri Teilhardu ostajajo odprte. Tako ni presenetljivo; da je čas odkorakal mimo tega samega po sebi čudovitega poizkusa.

Kdor je spoznal kozmološko prerošstvo Jakoba Lorberja, ta odloži Teilharda na stran, toda mi kristjani mu dolgujemo zahvalo. - Stališče, ki se je danes večinoma uveljavilo v krščanskih cerkvah, zastopa tako stvarstvo kot tudi evolucijo, ne pa ali-ali. Žal leta 1982 prežgodaj umrli Joachim Illies, profesor biologije, je to stališče v več spisih vedno znova javno zagovarjal kot kristjan, najbolj profilirano (razčlenjeno) v delu, ki ga je iz njegove zapuščine objavil baselski atomski fizik in filozof profesor Thurkauf: »Zmota stoletja, počastitev in kritika darvinizma«. Obe ravni, filozofsko-teološka in naravoslovna, se ne izključujeta, temveč se dopolnjujeta.

Profesor Koltermann, jezuitski pater, nosilec katedre za filozofijo narave na filozofsko-teološki visoki šoli Sankt Georgen v Frankfurtu na Maini in za zoologijo na univerzi v Mainzu, prihaja do sledečega rezultata: »Filozofsko lahko pokažemo, da vsa živa bitja kot kontingentna [nezadostna: SSKJ] bitja neprestano potrebujejo ohranjajočo ustvarjalno silo Boga. Zatorej bi medsebojno prepletanje stvarjenja in evolucije lahko najboljše in najjasneje izrazili tako rekoč, da Bog ohranja živa bitja v bistvu in se Njegovo dejanje stvarjenja nadaljuje v času. Fenomenološko [znanost o pojavnih oblikah duha v njegovem zgodovinskem razvoju: SSKJ] se živa bitja kažejo nahajajoč se v evoluciji. Stvarjenje se dogaja v obliki evolucije. Potem se kratka formula ne more več glasiti ali stvarjenje ali evolucija, in tudi ne stvarjenje in evolucija, temveč stvarjenje v evoluciji.« Nadalje ugotavlja: »Izhajati bi morali iz podobe Jahveja, kot Boga zgodovine Izraela, ki torej ne stoji le na začetku izbranega ljudstva, temveč gre z njim skozi njegovo celotno nastajanje, je Bog odrešitve, ki Svoje ljudstvo spremlja na potovanju skozi puščavo in ujetništvo, ga torej ne pusti samega. Ta Bog neprestano žive prisotnosti je v kontekstu [kar z določeno stvarjo nastopa, je z njo - povezano: SSKJ] naravoslovja Bog, ki ustvarja bodoči svet, ki vse položi v seme in se pusti razvijati, Bog zakonov narave in njene dinamike [poln sile in raznovrstnih sprememb; razgiban, živahen: SSKJ]. Dinamika Boga se kaže v zgodovini kozmosa vse tja do živega. Šele v modernem celotnem pogledu evolucije, od nastanka prvih

atomov, molekul, sončnih sistemov, rimskih cest, vse do življenja in osebnosti človeka, lahko dandanes slutimo, kako velika mora biti praslika, če so že odslikave tako čudovite.« To je pogled vernega kristjana, povedano na kratko, to je nenehno stvarstvo.

Že več kot dve stoletji poprej je veliki nordijski videc Emanuel Swedenborg v svojem delu »Prava krščanska religija«, 2. knjiga, v 8. poglavju, »Sveto Pismo v njegovi polnosti«, o Božji besedi v smislu logosa (v antični filozofiji najvišji red, vrhovna zakonitost sveta; op. prev) zapisal: »In ker je vesolje ustvarjeno s taisto, ga taista tudi ohranja. *Kajti, kakor obstoj predpostavlja nenehno nastajanje, tako ohranjanje predpostavlja nenehno stvarjenje.*« - Kakšno razsvetljenje! Stoletje pred pomračitvijo z razsvetljenstvom in več kot dve stoletji pred našo sedanjostjo.

Iz dosedanjih obrazložitev smo lahko razvideli, da je mehanistično-materialistična podoba sveta utemeljena na hipotezah na tleh darvinizma in še radikalnejšega neodarvinizma, ki jih niso mogli z ničemer dokazati, ki so nasprotno bile z znanstvenimi dejstvi že zdavnaj ovržene in bi jih lahko kot »zmoto stoletja« odložili ad acta [k spisom v arhiv:, SSKJ]. Kljub temu je ta napačna doktrina za mnoge še ostala neke vrste artikuli (predmet) verovanja, ko pa jo v navidez znanstveni preobleki neizpodbitno apodiktčno (izražajoč popolno gotovost, ki ne trpi ugovora; op. prev.) razglašajo kot dogmo. Tako se jo s čudno zaslepelostjo pogosto še zmeraj oklepajo. Zato je bil za nas spoprijem s to doktrino nujen, da bi lahko od tamkaj toliko svetleje zažarelo živo bogastvo Lorberjeve, s krščanskim razodetjem zaznamovane, podobe sveta. Po eni strani podobe sveta s kozmično širino, po drugi pa z bratovsko bližino našega Gospoda in Stvarnika, ki nam je v Svojem učlovečenju postal Brat.

Tako naj to poglavje sedaj zaključi beseda nadangela Rafaela nekemu znanja željnemu človeku iz Lorberjevega dela »Veliki Janezov Evangelij« III,236,12: »Kaj bi bilo s celotnim stvarstvom, če bi Gospod le za trenutek pozabil nanj?! V kar najhitrejšem trenutku bi bilo po njem; nobeno sonce, noben mesec, nobena zvezda v vsej večni neskončnosti in nobena zemlja, ki te nosi, ne bi več obstajali, tudi noben angel in človek se nikjer več ne bi mogla ohraniti sama iz sebe!

Vse, kar je, nenehno ohranja vsemogočna; večno enaka in absolutno nespremenljiva volja Gospodova, brez katere si ne moremo predstavljati nobenega obstoja.«

V deseti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 170,13, poučuje Gospod vrhovnega sodnika nekega mesta: »Mar meniš, da je za to, da Jaz prikličem v obstoj

najmanjšega črva, potrebno manj, kot pa za celotno zemljo, mesec in sonce?

Povem ti: Če si zmožen v življenjski obstoj priklicati najpreprostejšega črvička, si prav tako sposoben, da v obstoj prikličeš celotno zemljo, mesece in sonce kot tudi druga nebesna telesa! Kajti viden, telesni življenjski stroj še tako nepomembnega črvička je v svoji organski zgradbi tako umetelen, da si tega ne moreš niti približno predstavljati; in če ta zunanji življenjski stroj ne bi bil tako umetelno in modro urejen, kako bi potem lahko vanj posadili tako substancialno dušico, da bi se ta za svoj nadaljnji razvoj lahko posluževala tega življenjskega stroja?

In če bi tisti, ki črvička prikliče v obstoj, sam ne bil najpopolnejši gospodar vseh sil in vsega življenja - kako bi lahko oživil takšen stroj? In če bi on sam ne bil ne le gospodar vseh sil in vsega "življenja, temveč bi nujno tudi bil večno življenje samo - kako bi lahko oživil črvička samega?«

Evolucija v svojem celotnem pregledu - ne le v mehanistično-materialistično zoženem pogledu darvinizma -, v krščanskem pogledu, je nenehno stvarjenje. Torej je duhovno vodena in ni kockanje naključja in nujnosti. Gospodar nebes in zemlje se nikdar ne umakne od Svojih stvaritev in nikdar ne počiva.

[Dr. Rainer Uhlmann](#)
[Tako mi je govoril Gospod](#)